

ရှင်မြတ်နိုး

တရုတ်စာပေတိုက်ကလေး

သင်မြတ်နိုး

အနုပညာပညာရေးစာအုပ်

ရွှေအိုရောင် Cherry Wagon Taxi ကားလေးက စိန်မြရံခြယ်ညွန့်ပြပေးတဲ့ ရှစ်ထပ် တိုက်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး သူမရဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ အဝတ်အစားတွေကို အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသဖြင့် လေးလံလွန်းနေတဲ့ အိတ်ကြီးကိုမ၊ပြီး သူငယ်ချင်း ခင်ခခနေထိုင်သော ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ လှေကားအဝင်ကို ရောက်လာခဲ့၏။ မိခင်တော က ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ရှစ်လွှာမှာ တဲ့။ အမောဆိုသွားချင်သည်။ ။ ဟူး... မလွယ်ပါလား၊ သေချင်လိုက်တာ။ မိခင်နေစရာရှားလို့။ ။ ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ လှေကားထစ်တွေကို မော့ကြည့်မိနေရင်း စိန်မြရံခြယ် မျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရလေသည်။ ။

“ဒီမှာ အမိ”

“ဟင်.... အောင်မယ်လေး.... လန့်လိုက်တာ၊ ဘာလဲ.... ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

သူမငှားစီးလာသော Taxi အငှားကားဒရိုင်ဘာက သူမနောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်၍ ဒီမှာ ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမလန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပင် Taxi ကားဒရိုင်ဘာကို မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ပစ်ဟောက်ရင်း လာမစမ်းနဲ့ မရဘူးဆိုသည့် တည်တည်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်၏။ စိန်မြရံခြယ်နှင့် ရွယ်တူနီးပါးလောက် အသက်အရွယ်ရှိသေး၍ ပို၍ ပင် သူမမျက်နှာလေးကို စူတည် ပုပ်သိုးထားလိုက်သည်။ ။

“အမိ... ကားငှားစီးပြီး ကားခမပေးသွားဘူးလေ”

“ဘာ... ဟင်... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီမှာ ပေးမလို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာနော်၊ ဒါများ ဘာဖြစ်လို့ အနားအထိ ကပ်လာရတာလဲရှင်”

“အားနာလို့ ဗျ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အမေ့ခံပြီး ထွက်သွားတာ အော် မတောင်းချင်လို့ အနားကပ် လာပြီးတောင်းတာ”

“Sorry နော်၊ အမေ့ခံတာ မဟုတ်ဘူး ရှင်၊ ပေးမလို့ ဘဲ၊ ဒီမှာ ထုတ်ထားပြီးသား ရော့”

“ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ”

“ဘာရှင်”

Taxi မောင်းသမား မကျေမနပ်နှင့် ထွက်သွားမှ ရံကလည်း ရံပဲလေ။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးပြီး စိတ်ကလူနဲ့ မကပ်တာ ၊ မေ့သွားတာပါဆိုမှ Taxi မောင်းသမားကို မျက်စောင်း လှည့်ပြီးထိုးလိုက်သည် ။ မိခင်ကလည်း ဟယ်... ရှစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ ရှစ်လွှာမှာ များ ငှားနေရလား။ မိခင်ကို စိတ်ထဲကနေ အပြစ်တင်နေမိပေမဲ့ သူငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ကပ်နေရမှာ ဖြစ်၍ မပြောရဲ။

“နင်က သူဌေးလား မိရဲ၊ ဒါတောင် ငါ့အစ်မကစိုက်ပေးပြီး ငှားထားရတာဟဲ့၊ တစ်နှစ်ပြည့် သွားရင် တိမ်တွေနားထိတော့မဲ့ တိုက်ပဲရှာငှားရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ချောင်ကလောင်မှာ ငှားရမလား ဘဲ၊ ကြေးများ မနေနဲ့ လာခဲ့”

မိခင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ရံပြန်ကြားယောင်မိရင်း ဟုတ်သားပဲ။ ရံက တိုက်ခန်းခ တစ်ဝက် ပေးပါ့မယ်ပြောထားပေမဲ့ အလုပ်က ခုမှ ရှာရမှာ ။ ကြေးများ နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ တက်ရတော့မှာ ပဲ။ အိတ်ကြီးက

လည်း လေးလိုက်တာ။ တစ်အိတ်တည်း အပြီးဆိုပြီး
ဖိသိပ်ထည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဟူး... သေပြီ”

ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးအပိုတွေ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိတ်ကြီးကို
ခွဲ၍ ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ် တက်လာခဲ့လေသည်။ ။

“ရဲ့... နင် အရင်က ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ နေခဲ့ရနေခဲ့ရ တာဝတိံသာန
တ်ပြည်ကပဲ ဆင်းလာခဲ့ ဆင်းလာခဲ့ လောလောဆယ် အခြေအနေကိုကြ
ည့်ရမယ်၊ ရုန်းကန်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်တယ်၊
အခြောက်တိုက်ဘဝငြိမ်းပြီး မိုးပေါ်ကိုမျှော်ကြည့်နေလို့ ဘဝရပ်တည်ဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူးဟ၊ တွေဝေ မနေနဲ့ စိန်မြရဲခြယ်... ဘဝကို
တည်ဆောက်ကြမယ် .... Let's go”

ခင်ခခက စကားပြောလျှင် ဆရာကြီးလေသံဖမ်းနေတတ်ပေမဲ့ ကြိုး
စားပမ်းစား အခက်အခဲ တွေကြားထဲမှာ ကျော်ဖြတ်ရုန်းကန်ရင်း လက်
ထောက်မန်နေဂျာဆိုတဲ့ ရာထူးကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ရံကသာ ယောင်
ချာချာနှင့် အထက်မရောက်၊ အောက်မရောက် အလယ်မှာ
တန်းလန်းကြီး။ အလုပ်တွေရွေးရင်း ဟိုဟာ သည် ဟာနှင့်
ကြေးထူကြောက်ရွံ့တွေဝေစွာ အချိန်တွေဖြုန်းပစ်နေမိသလို တကယ်တ
မ်း မလွှဲမရှောင်သာ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမည့်အခြေအနေနှင့် ကြုံ
တွေ့လာတော့ ဘယ်ကနေဘယ်လိုစတင်ရမှန်းပင်မသိခဲ့။ သူငယ်ချင်းခ
င်ခခက အားပေးပြီးခေါ်၍ သာ ရံ ရောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဟူး... ရောက်ပြီ၊ အောင်မယ်လေး... အသက်တောင်ထွက်ချင်တယ်၊
မောလိုက်တာ”

ရံ အိတ်ကြီးကိုပစ်ချလိုက်ပြီး ဟောဟဲလိုက်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးငြိမ်

သက်သွားစေရန် အရင်ဆုံးအမောဖြေနေကာ နေ့စဉ်ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် လုပ်နေရင်တော့ သေပြီဆရာ... တွေးမိ ပြီးမှ ရံက သူများ အခန်းမှာ ကပ်နေရမှာ ။ ကြေးများ နေတာ မိခင်ရင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှာ သေချာ သည် ။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မိခင်အခန်းက Aလား၊ Bလား မေ့နေပြီ၊ မိခင်ပြောသွားပါတယ်”

မိခင်က လိပ်စာထဲမှာ အခန်း Aလား၊ Bလားဆိုတာ မရေးထား။ ပါးစပ်ကပဲ ပြောထားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ရံကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာ။ ဒီမှာက မျက်နှာချင်းဆိုင်နှစ်ခန်းတောင်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခန်းကတော့ သော့ပိတ်ထား၍ မိခင်အခန်းမဖြစ်နိုင်။ သူမရှေ့အခန်းက အမြဲတမ်းသော့ပိတ်ထား သည် ဟု ပြောပြဖူး၍ သော့မခတ်ထားတာက A ခန်းပဲ။ မိခင်ဆီမှာ ကုမ္ပဏီကနေ အကြွေးစနစ်နဲ့ ရောင်းပေးထားတဲ့ Hand Phone ရှိသည် ။ ခက်နေတာက သူမမှာ Hand Phone မရှိတာပါ။ ဆင်းပြီးဆက်ဖို့ ကလည်း စဉ်းတောင်မစဉ်းစားရဲ။ သူမက တံခါးလေးကိုတွန်းကြည့်တော့ အတွင်းမှ ပိတ်မထားဘဲ ပွင့်သွားလေသည် ။

“မိခင်... ကြည့်စမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနေပြီး တံခါးကို ပိတ်မထားဘူး၊ နမောနစ်နဲ့ သိမယ်၊ ပညာပေးရမယ်”

မိခင်ကို ရုတ်တရက်အံ့သြထိတ်လန့်သွားစေရန် အသံမပေးဘဲဝင်သွားပြီး နောက်ပြောင်ဖို့ ရံ စဉ်းစားမိသွားသည် ။ ရံကိုလည်း လာမည်ဟု မိခင်ထင်မှာ မဟုတ်။ တစ်ပတ်အတွင်း အရောက်လာမည်ဟု ပဲ ပြောထားတာပါ။ ရံ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ကာ အိတ်ကြီးကို အခန်းထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ရံလည်း ဝင် လိုက်လေသည် ။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အောင်မယ်လေး...”

စိန်မြရံခြယ်ရဲ့ ရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် အောင်မယ်လေးဟု အော်ဟစ်မိရင်း သူမမျက်နှာလေးကို လက်ဝါးတွေနှင့် ဖိအုပ်မိသွားရင်း သူမနှုတ်ကိုယ်လေးထဲမှာ ရှိသမျှသွေးတွေ လှည့်ပတ်မှုရပ်ဆိုင်းသွားပြီလားတောင်မသိဘူး။ တောင့်တောင့်လေး ရပ်သွားသည်။

“မင်း... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်လာတာလဲ”

သူ့အသံကလည်း တုန်တုန်ရီရီနှင့် မေးနေပေမဲ့ ရံမဖြေနိုင်။ သူမရှေ့မှာ ရပ်နေသူက ရေချိုးခန်း ထဲကနေ ရုတ်တရက်ထွက်လာပုံရပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလယ်ပိုင်းမှာ တဘက်အဖြူရောင် သေးသေး လေးပဲ ပတ်ထားလေသည်။ မိခင်ကနေတာပဲဖြစ်မယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး နှပ်နေတာ။ ဒင်းဘယ်မှာ လဲ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ လား၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ လား။ ပြောတော့ဖြင့် ဆရာကြီး လေသံနဲ့ ရဲ့ကိုတွေ့တာနှင့် သွန်သင်ဆုံးမနေပြီး။ ဒေါသတွေနှင့် ရဲ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတင်းသွား ရကာ မိခင်ကိုပြဿနာရှာပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာပဲ ငြင်းလို့ ရမလား။ သူမရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ လူကိုကျော်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကြည့်သည်။

“ဟွန်း... ရေချိုးခန်းထဲမှာ လည်း မရှိဘူး၊ ဒင်းက အိပ်ခန်းထဲမှာ အမောဖြေနေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ တွေ့မယ် စိန်မြရံခြယ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်၊ အရှက်မရှိ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ များ ”

သူမစိတ်ထဲကနေ မိခင်အား အမျိုးမျိုးတွေးတောပြောဆိုပစ်နေရင်း ပိတ်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းဟု ထင်မြင်ယူဆရသော အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ တံခါးကို

တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘဲ ယောက်ျားလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် ကြွက်သားကြီးတွေ အဖုအထစ် ထနေသော မောင်ဗမာတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှပြနေသော ပုံတွေပဲချိတ်ထားလေသည်။ ။

“အောင်မယ်လေး...”

“ဝုန်း...”

သူမရှက်လန့်တကြားနှင့် တံခါးကိုဝုန်းခနဲနေအောင် ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ အလှည့်တွင် ထိုလူက သူမရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည်။ ။

“ဟေ့... မင်းဘာဖြစ်လို့ သူများ အခန်းထဲဝင် လာပြီး အခန်းတံခါးတွေ လိုက်ဖွင့်နေရတာလဲ၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ ဝင်လာတာလဲ၊ အမိ... မင်း ဘာတွေရှာနေတာလဲ”

“ဟင်....”

သူက ရဲ့ရှေ့မှာ ပိတ်ကာရပ်ထားကာ ရံအထိတ်တလန့်ကြည့်မိပြီး အရှက်ကင်းမဲ့လွန်းတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ကြောင်ကြည့်နေမိပြီး နောက်မှ အသိဝင်လာသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ။

“ဟေ့... နေဦး.... မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဒီအခန်းထဲကို အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ ဝင်လာတာ မဟုတ်လား”

“ဘာရှင်”

“မင်း အနုကြမ်းစီးမလို့ လား၊ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲ အတင်းဝင် လာပြီး မင်းကိုမတော်မတရား ကြံစည်ပါတယ်လို့ အော်မလို့ လား၊ ပြီးတော့မှ အမှုဆင်၊ ငွေညှစ်မလို့ လား၊ ပြောစမ်း....”

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မက ခခသူငယ်ချင်း စိန်မြရဲ့ခြယ်၊ ရှင်က ခခလူလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ခခ လူလားလို့ မေးနေတာပါ၊ ကျွန်မရှာနေတာက ခင်ခခပဲ၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း”

“အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ အမိ၊ အမိပွယ်မရှိတာ၊ ဘယ် က ခခလဲ။ ဒီအခန်းက တို့ ယောက်ျားလေးတွေပဲ နေကြတဲ့ အခန်း”

“ဘာ”

“ဒီအခန်းကို မနက်ကမှ ပြောင်းလာကြတာ၊ မင်း ဘာတွေအကြောင် လာရိုက်နေတာလဲ အမိ၊ မယုံဘူးလား၊ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးတွေ ယောက်ျားလေးအခန်းထဲဝင် လာပြီး ပြဿနာရှာကြတာပဲ၊ မင်းကို ရဲစ ခန်းကိုပို့ရမယ်၊ စခန်းကျမှ ရှင်းတော့”

သူက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ Hand Phone ကို ကောက်ယူပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ဖို့ ပြင်နေသဖြင့် သူမ အခန်းမှားဝင်လာတာများ လားဟု စိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာသည် ။ စခန်းကို ပို့လိုက်လျှင်လည်း အရှက်တကွဲဖြစ်သွားနိုင်သည် ။ ရံ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ့လက် ထဲက Hand Phone ကို အတင်းဝင်လုပ်စ်လိုက်၏။ သူကလည်း လက် ကိုမြှောက်ထားပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေပဲ ဆက်နှိပ်နေသည် ။

“ဒီ မှာ မဆက်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်မက ရှင်ထင်သလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ အခန်းမှား ဝင်လာတာရှင်”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေကိုလည်း မကြည့်ရဲဘူး။ ရံ ရှ က်လို့ သေတော့မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း တဆတ်ဆတ်လေး

တုန်ရီချင်နေသည်။ အကြည့်ကိုလွှဲထားပြီး အခန်း ထဲကနေထွက်သွားဖို့
ပဲ ကြံစည်ရင်း Phone မဆက်ဖို့ ဘဲ တောင်းပန်နေ၏။ ဒီလူကလည်း မ
ယုံသင်္ကာနှင့် စခန်းကိုပို့ဖို့ ဟန်တပြင်ပြင်။ ရံ သေချင်လောက်အောင် စိ
တ်ညစ်နေရသည်။

“မဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး အမိ၊ မင်းကို ဘာအထောက်အထားနဲ့ ယုံရမှာ
လဲ၊ မရိုးသားဘူး၊ မင်းအသံမပေးဘဲဝင်လာတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိပ်ခန်း
ထဲဝင်ဖို့ ကြံစည်တယ်၊ ရှုပ်တယ် မင်း စခန်း မှာ ပဲရှင်း”

“ကျွန်မ တကယ်ပဲအခန်းမှားဝင်လာတာရှင်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအခန်း ထင်လို့ ပါ၊ သူ့အခန်းက
ရှေ့ခန်းထင်တယ်၊ စခန်းကိုတော့မဆက်ပါနဲ့ ၊ ရှင်တို့ လည်း အလုပ်ရှုပ်
ပါတယ်နော်.... အဟဲ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“နေဦး”

“ရှင်”

မလွဲသာမရှောင်သာ အခြေအနေဖြစ်နေ၍ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး မျ
က်နှာပူပူထူထူနှင့် ပဲ သူ့ကို ခပ်ရဲရဲလေးပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ် လိုက်
လေသည်။

“နေပါဦး မင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ရှေ့ခန်းမှာ ထင်တယ်”

“ဘာထင်တာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မသေချာလိုက်
တာ၊ ကိုယ်သတိထား မိသလောက် မနက်ကတည်းက သော့ခတ်ထား
တယ်”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ရံပင် ယောင်ချာချာနှင့် တွေဝေသွားရသည်။ ။ ခခ ဘယ်မှာ နေတာလဲ။ ပေးထားတဲ့ လိပ်စာက တိုက်ကတော့မှန်နေပြီ။ အခန်းက Aလား၊ Bလားပဲ။ ခခ အပြင်သွား နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ လောလောဆယ်ဖြေရှင်းဖို့ ခက်နေသဖြင့် သူမ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အခန်းအပြင် ထွက်ဖို့ အိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

“ဟိတ်.... နေဦး... မင်းအမူအရာတွေက မမှန်ဘူး၊ မင်းလိုအကြံအဖန်ကောင်မလေးမျိုးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးလို့ မရဘူး၊ မှတ်သားလောက်အောင် ပညာပေးရမယ်၊ ရဲစခန်းပို့မှ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်.... ရှင် ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာအကြံအဖန်လဲ၊ ရှင့်စကားတွေက အရမ်းလွန် လာပြီနော်၊ ကျွန်မ အခန်းမှားဝင်လာတာလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ရှင်က အခွင့်အရေးသမား လား၊ တိုင်ချင်တိုင်စိန်မြရံခြယ်တို့ က မကြောက်ဘူး၊ ရင်ဆိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ တိုင်ရမှာ ပဲ၊ မင်းနာမည်က စိန်မြရံခြယ်လား၊ နာမည်ကတော့ မိုက်တယ် ကွာ”

“ဘာရှင့်”

အလကားလူ၊ အခွင့်အရေးသမား။ ရံက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အခန်းမှားဝင်လာတာပါဟု ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ရံမျက်နှာထားကို တင်းပစ်လိုက်ကာ သူ့ Hand Phone ကိုလည်း မလှတော့ဘဲ တိုင်ချင်ရာတိုင်တော့ဆိုပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။ ။

“ဟယ်လို .... 199 ကလား၊ အခု တိုက်နံပါတ် 44 ရှစ်လွှာ အခန်းနံပါတ် A မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတင်းဝင် လာပြီး ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်ဖို့ ”

“ရှင်လူယုတ်မာ... ဖြန်း”

“ဟင်.... မင်း... မင်း...”

သူမ ထပ်ရိုက်ဖို့ အတွက် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်စဉ် သူမ လည်း ဒေါသတကြီးနှင့် သူမလက်အား ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။ ။

“အား... နာလိုက်တာ၊ လွှတ်နော် လွှတ်၊ ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ အား...”

သူမရုန်းဖယ်ပစ်ပေမဲ့ သူမလွှတ်ပေး။ ရံ နာကျင်လွန်း၍ အားဟု အော်ရင်း သူမမျက်ဝန်း လေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် ပြည့်လျှံကျချင် လာလေသည်။ ။

“မင်းကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး အမိ၊ ကိုယ်တကယ် မတိုင်ရသေးဘူး၊ မင်းက ရဲစခန်းရောက်မှာ အရမ်းကြောက်နေတာပဲ၊ ဒီ တစ်ခါမှ တကယ်တိုင်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း အရမ်း စော်ကားနေပြီ၊ မသွားနဲ့ ”

“လွှတ်... ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းမှားဝင်လာတာပါ လို့ တောင်းပန်နေပြီပဲ၊ မယုံရင်လည်း ရှင့်ဟာရှင်တိုင်ချင်ရာတိုင်၊ ကျွန် မလက်ကိုလွှတ်ပါ... ဖယ်”

သူမ လက်ကိုဆောင့်ပြီးရုန်းဖယ်ပစ်ရင်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရန် တွေ့ပစ်သည်။ ။

“လွှတ်နော်... လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးကွာ၊ မင်းကို ရဲစခန်းပို့ရမယ်၊ ဒါမျိုးအကြောင်လာရိုက် လို့ မရဘူး”

သူကလည်း မလွှတ်ပေ။ သူမ အတင်းရုန်းဖယ်ရင်း ရဲစခန်းရောက်မှာ လည်း ကြောက်ပြီး ရှက်လည်း ရှက်။ ရန်ကုန်တောင် မရောက်သေးဘူး ရဲစခန်းရောက်ရမယ်ဆိုတော့ လူကြားလို့ ပင် မကောင်းပေ။ သူကလည်း သူမလက်ကိုကိုင်ထားပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်နေသည်။ ။

“ရှင် အသားလာယူမနေနဲ့ နော်၊ လွှတ်... ဖယ်ပါ”

ရဲအတင်းရုန်းဖယ်ရင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အားနှင့် ဆုပ်ညှစ်ထား၍ နာကျင်လွန်း ရကာ ငိုချင်စိတ်တွေပေါက်လာရသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းဝမှာ ကျေးဇူးရှင်မ ခင်ခင် ပေါ်လာ တော့၏။ ရဲအသံကြား၍ ဝင်လာကြည့်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ။

“ရဲ သူများ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာတွေဆူပူသောင်းကျန်းနေတာလဲ၊ အောင်မယ်လေး... ဟို... ဟို”

သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် ခခလည်း ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားပြီး အကြည့်ကို ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားသဖြင့် ရဲလည်း သူ့လက်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ခခနောက်ကို အပြေးအလွှား ထွက်လိုက်ခဲ့မိ၏။ ခခက မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းသော့ကို ဖွင့်နေတာ လက်တွေတုန်ရီနေ၍ ဖွင့်မရ။ ခခကိုကြည့်ပြီး ရဲ ရယ်ချင်စိတ်တွေပေါက်လာရကာ ရယ်တော့ ခခကပြန်လှည့်ကြည့်၍ မျက်စောင်း ထိုးပြီး နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မိန်းမအရှက်ကိုမရှိဘူး။ ရဲ အခန်းမှားဝင်သွားတာ ပြောပြီး ရယ်မိ ကြလေသည်။ ။

(၂)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မိရဲရယ်၊ ခခက သူငယ်ချင်းအလှူမှာ လုပ်အားပေးဖို့ ညသွားအိပ် တာဟ၊ နင်လာနိုင်တယ်ဆိုပြီး ခပြန်လာတာ၊ တစ်ဖက်အခန်းမှာ နင့်အသံကြားလို့ ဝင်ကြည့်တာ၊ သူတို့ အခန်းက အမြဲတမ်းသော့ပိတ်ထားတာဟ၊ အခုမှ ပြောင်းလာကြတာထင်တယ်၊ အောင်မယ်လေး ... နင်ကလေ လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ”

“ရဲက သူ့ကိုတွေ့တော့ ခခကဲနေတယ်ထင်ပြီး ရေချိုးခန်းတွေ၊ အိပ်ခန်းတွေလိုက်ဖွင့်ပြီး ဝင်ရှာတာလေ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ စိန်မြရံခြယ်ရယ်၊ မှားလည်း မှားတတ်တယ်၊ ခတော့လေ ရှက်ပြီး သတိတွေ ဘာတွေလစ်ပြီး မူးလဲကျသွားမတတ်ဘဲ”

ရဲလည်း စိတ်တွေအရမ်းများ ပြီး ခ လိပ်စာတောင် ရေးမှတ်ထားလို့ မမေ့တာဟ၊ ရှင်က လည်း အခန်းနံပါတ်တော့ ရေးမထားဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင့်အခန်းရှေ့ကအခန်းက အမြဲတမ်းသော့ခတ် ထားတယ်ဆိုတော့လေ ဟွန်း... အဲဒီလူကလည်း တံခါးကိုမပိတ်ထားဘူး၊ ပွင့်နေလို့ ရဲအခန်းမှား ဝင်မိသွားတာ၊ ခခကဲနေတယ်ထင်ပြီး နောက်မလို့ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ဝင်သွားမိတာလေ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ခခလိုသူတော်ကောင်းကို စော်ကားလို့ ပဲ၊ ရှင့်အကျင့်ကိုက ဇွတ်လုပ်တတ်တာလေ၊ မတော်လို့ အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွင်းလိုက်ရင် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရဲ၊ သူ့ကိုရော သေသေချာချာကြည့်မိလိုက်

သေးလား”

“မကြည့်လို့ မှ မရတာဟဲ့၊ ပထမတော့ ရှက်ပြီးအသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်သွား တယ်၊ သူက ရဲကိုအကြံအဖန်ကောင်မလေးဆိုပြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ စခန်းတိုင်ဖို့ လုပ်တာ ဒေါသဖြစ်လိုက် တာဟာ၊ အဲဒါနဲ့ ပါးရိုက်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟင်... ရံ နင်... နင်... သူ့ကို ပါးရိုက်ပစ်လိုက်တယ်”

“အင်း... ရံ့ကိုအကြံအဖန်ကောင်မလေးဆိုပြီး ရဲစခန်းပို့မယ်လုပ်လို့ လေ”

ရံက မဟုတ်မခံဆတ်ဆတ်ကြဲ စွာတေးမလေးဆိုတာ ခေသိသည် ။ တွေးကြည့်ရင်တောင် ကြက်သီးထစရာ။ ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေနဲ့ စိုလက်ဖြူနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းတွေကအစ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခေတောင် စိတ်တွေ တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်နှင့် ရှက်လို့ သေတော့မယ်။ စိန်မြရံခြယ်ကတော့ အေးစက်မာကျောစွာ ခေကို လုပ်မနေနဲ့ ဘာဆန်းလို့ လဲဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ပြီး ရံ့နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက တွန့်ခေါက်ကွေ့ကောက်သွားသည် ။

“ဆက်ပြောမနေပါနဲ့ တော့ ခရယ်၊ တွေးမိတိုင်း ရံလေ ဒီရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်ကနေ ခုန်ချ ပစ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်သွားတယ်။ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ လူလူချင်းပဲဟာ”

မိခင်ကြောင့် ပေါ့။ သူမအရှေ့အခန်းမှာ လူမနေဘူး၊ အမြဲတမ်းသော့ခတ်ထားတယ်ပြောပြီး ရံက ခ လောက်တောင် ဟန်မပျက်။ မိခင်က မဆီမဆိုင် မျက်နှာကြီးရဲတွတ်တွတ်။

“နင့်ကြောင့်သိလား မိခင်၊ ဘယ်သွားနေမှန်းမသိဘူး”

“နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းကြိုဆက်မထားလဲ၊ ခ လို သူတော်ကောင်းမကြီးကို စနောက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေများ နေလို့ မဟုတ်လား ဟဲ့... ရံ အဲဒါဖူးစာလို့ လည်း ပြောလို့ ရတယ်”

“ဘာ... ဘာဖူးစာလဲ”

“နင်နဲ့ ဟိုလူတွေ့ဆုံပုံက ဆန်းနေတယ်လေ၊ သူတို့ က မနက်ကမှ ပြောင်းလာကြတာ ထင်တယ်၊ ကြိတ်ဖန်တွေ့ဆုံရတယ်လို့ ဟယ်၊ တကယ့်ကို အမှတ်တရ”

“ရဲ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး တော့ တိုင်ပါ့မလား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို နင်ကိုကလက်မြန်တာ၊ အဲဒီအကျင့်တွေကို ပြင်စမ်းပါရရယ်၊ တစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်နော်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ရဲ့ကိုခြောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူပြောတဲ့ အထဲမှာ တကယ် မတိုင်ရသေးဘူးနော်တဲ့ ။ ရံ မှားသွားပြီထင်တယ်။ အတွေးကြောင့် လားမသိ ရဲ့နဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ အေးစိမ့်စိမ့် နာကျင်ကျင်ဝေဒနာ နှင့်နင့်လေးကို တိုးဝင်ခံစားသွားရသလိုပင်။ ခပြောသလိုပဲ နမော်နမဲ့လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ရဲ့မှာ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီလူကိုတော့ တောင်းပန်တာ တွေ ဘာတွေ လုပ်မှာ မဟုတ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ မညှာမတာစွပ်စွဲလိုက်တာ။ ရဲ့လက်ကိုလည်း ညှစ်ထားသေး၏။ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ချင်တဲ့ လူ အမြင်ကတ်လိုက်တာနော်။

“ရဲ့”

“ဘာလဲဟ”

“သူက အရှေ့ခန်းမှာ နေမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တို့ နဲ့ အမြဲတမ်းဆုံနေတော့ မယ်လေ”

“ဆုံတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၊ လုံးဝ အဖက်မလုပ်နဲ့ ၊ သူတို့ ကို အရမ်းကြီးကျွတ်ပြလိုက်ရင် ရောင့်တက်ပြီး ပိုအနိုင်ကျင့်လာနိုင်တယ်၊ ရံတော့မကြောက်ဘူး၊ ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲ မြင်ရတာပါ၊ တခြားဘာမြင်လို့ လဲ”

“အောင်မယ်လေး... စိန်မြရံခြယ်ရယ်... နင်က ဘာထပ်မြင်ချင်သေး လို့လဲ”

“ပြောပြတာပါ ခခရေ၊ လုံးဝအရေးမစိုက်နဲ့ ၊ ရှင်က ကျုပ်ထက်တော့ င်ပိုရှက်နေတယ်။ အခန်းထဲဝင် လာပြီး မျက်နှာကြီးအုပ်ရင်း ချာခနဲပြန် လှည့်ပြေးထွက်သွားလိုက်တာ၊ ရှင့်မျက်နှာပေါ် မှာ ခုထိရဲတွတ်နေတုန်း ပဲ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟဲ့ မိရံ... ရှင်ကတော့ အရှက်မှ မရှိတာ၊ မွေးကတည်းက အန်တီက ပြောတယ်၊ ရှက်ကြောနဲ့ ချက်ကြောမှားဖြစ်လာမိတာတဲ့ ”

“ဒီလူက နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတဲ့ လူ၊ မုန်း တောင်မုန်းတယ်၊ ရဲ့ကိုများ အကြံအဖန်ကောင်မလေးတဲ့ ၊ မညှာမတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် နည်းနည်းလေးမှ မရှိတဲ့ လူ၊ ကြည့်စမ်း သူ့ယောက်ျား အားနဲ့ ဆုပ်ညှစ်ထားတာ ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ နီနေတုန်းပဲ”

“အဲဒီလိုပဲ အရမ်းမုန်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ဆုံပြီး အ ရမ်းမုန်းနေတဲ့ လူတွေက အရမ်းချစ်သွားတတ်ကြတတ်နော် စိန်မြရံခြယ်”

“ဒီအပျိုကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ပုံစံကြီးကို ရှင်လည်း မြင်လိုက်တယ်နော်၊ ကြွက်သား အဖုအဖုတွေနဲ့ ရှင်ပဲယူလိုက်”

“တကယ်လား ရံ”

“တော်ပြီဟာ”

တခစ်ခစ်နှင့် သဘောကျစွာရယ်မောနောက်ပြောင်နေတဲ့ အပျိုကြီးခင်ခေကို တွန်းဖယ်ပစ် လိုက်ရင်း ရံ ခြေကလေးဆောင့်နင်းကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ပစ္စည်းတွေထည့်ရဦးမယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ နံရံကပ်ဗီရိုတစ်လုံးရှိနေ၍ ရံ အိတ်ကြီးထဲက ရဲ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် အဝတ်အစားတွေထုတ်၍ သေသေသပ်သပ်ထည့်ရမည် ဖြစ်၏။ အိတ်ကြီးကိုမပြီး ဇစ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ပထမဆုံးအပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းက ရံတို့မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးပါ။ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ စိန်မြရံခြယ်ရယ်၊ မောင်လေးခြံရံခြယ်ရယ်၊ ညီမလေး ခရမ်းပြခြယ်တို့ စုရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး။

“မင်းကို ခြံနဲ့ တိုက်ပေးထားခဲ့တာပဲ မြသက်နွယ်၊ မင်းကြိုက်သလိုစီမံနိုင်တယ်လေ၊ မိသားစု နဲ့ ကိုယ်မခွဲခွာချင်ပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ် မေမြတ်နိုးကိုချစ်မိသွားတယ်၊ မင်းသိပါတယ်ကွာ ကိုယ် မိဘတွေအတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပေးခဲ့လို့ မင်းကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် အချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊ အခုမှ အချစ်ကိုရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားတယ်”

“ကိုစိန်ခြယ်... ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ စီးပွားရေး လည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ကလေးသုံးယောက်လည်း အရွယ်မရောက်ကြသေးတော့ ကျွန်မတို့ ကို စွန့်ခွာမသွားပါနဲ့၊ ရှ

င် ကလေးတွေမျက်နှာကို ထောက်ထားပါနော်၊ ရှင် နောက်ထပ်မိန်းမ ယူတာလည်း မြဲမကန့်ကွက်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူး မြ၊ မင်းကိုကွာရှင်းပြီး ကလေးတွေနဲ့ ကင်းရှင်းအောင်လုပ်ခဲ့မှ မေမြတ်နိုးက ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မှာ ကွ၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဖယ်ပါ မြ၊ မင်းညီမလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒြနဲ့ တိုက်ကို ရောင်း လိုက်ရင် မင်းတို့အတွက် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရနိုင်တယ်၊ နေစရာအသင့်အတင့်ဝယ်ပြီး ကျန်တာ စီးပွားရေးလုပ်လေ”

“မြ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ကိုစိန်ခြယ် ပေးကမ်းသမျှပဲယူပြီး၊ ရှင်ထားရာ နေခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေမျက်နှာငယ်ရမှာ လည်း အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ မြ တာဝန်မယူနိုင်မှာ လည်း ကြောက်နေ တယ်ရှင်”

“မင်းက တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြင်လို့ မရတော့ဘူး၊ လုပ်ရလိမ့် မယ်၊ ဖယ်စမ်းပါ မြသက်နွယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ်သွားရမယ်၊ မင်းတားလည်း အပိုပဲကွ”

ဖေဖေအော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသလို မေမေရဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံနှင့် ငိုရှိုက် ရင်း တားဆီးနေသံတွေကို ရံ ကြားနေရသည် ။ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးတို့ ကလည်း သူမရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားကာ မိဘတွေဘာဖြစ်နေကြမှန်း မသိနိုင်ကြတဲ့ အရွယ်လေးတွေ ဖြစ်နေကြ သည် ။

“မမ”

“ဟင်”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရန်ဖြစ်နေကြတာလား၊ ဖေဖေက ဘယ်လိုသွားမှာလဲဟင်”

“ဖေဖေက ဟိုးအဝေးကြီးကို အ လုပ်သွားလုပ်မှာ ပါ မောင်လေးရယ်၊ မမတို့ မောင်နှမတွေ အတွက် ပိုက်ဆံတွေအများကြီးသွားရှာမှာ ပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မမကရော ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲဟင်၊ မေမေလည်း ငိုတယ်၊ ဖေဖေကို လွမ်းလို့ လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မောင်လေးရော ညီမလေးရော အိပ်နေနော်၊ မ သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်လေးခြံရံခြယ်နှင့် ညီမလေးခရမ်းပြာခြယ်တို့ အား ချောမော့နှစ်သိမ့်ပေးရင်း သိပ်ထားခဲ့ ကာ ရံက ဖေဖေနှင့်မေမေ ပြဿနာတက်နေတဲ့ အခန်းဝရောက်သွားတော့ မေမေက ဖေဖေခြေသလုံး အားဖက်၍ မသွားရန် တောင်းပန်နေသလို ဖေဖေကလည်း မေမေအား ဆောင့်ကန်ရုန်းဖယ်၍ အပြင်ကိုထွက်လာသည် ။ ရံ့ကိုတွေ့တော့ နှုတ်ပင်မဆက်။ အကျိုးအကြောင်းတွေလည်း ရှင်းလင်း ပြောပြမသွားခဲ့။ မေမေအနားသို့ ရံရောက်သွား၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်နှာကိုမှောက်ချပြီး မေမေ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေလေသည် ။

“မေမေ”

“ဟင်... သမီး ရံ”

“မငိုပါနဲ့၊ ဖေဖေကထွက်သွားပြီလေ၊ မေမေငိုနေတော့ရော ပြန်လာမှာ တဲ့ လားဟင်၊ ထပါ၊ ဖေဖေကို အဝေးကြီးပိုက်ဆံသွားရှာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်တော့နော်”

ရံ့အသံကိုကြားရတော့ မေမေမှောက်အိပ်နေရာကနေ ရုတ်ချည်းပင်

လူးလဲထ လိုက်လေ သည် ။ စောစောကမှ ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ရှိုက်ငိုနေ
တဲ့ မေမေမျက်ဝန်းတွေ အံ့သြစရာကောင်း လောက် အောင် ကြေကွဲဝမ်း
နည်းမှုတွေ ကင်းပျောက်သွားတာ မေမေနှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ အပြုံး
တွေပင် တင်လာခဲ့လေး၏။ စိန်မြရံခြယ်က ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်
နေသည့် အပြင် ဉာဏ်ထက်မြက် သူလည်း ဖြစ်၍ သားသမီးတွေအ
တွက် မေမေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှုတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ပြီး အားသစ်
မာန်သစ် ခွန်အားသစ်တွေ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် မွေးမြူလိုက်ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ရံ သိရှိနားလည်လိုက်သည် ။

“သမီးကြီးရယ် အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နားလည်သိတတ်မှုရှိလိုက်
တာကွယ်၊ ဟုတ်တယ် မေမေ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်နေပြီး ဝမ်းန
ည်းကြေကွဲနေရင် သားသမီးတွေ စိတ်အားငယ် သွားလိမ့်မယ်၊ မေမေ
သတ္တိရှိမှ ဖြစ်မယ်”

“ရံ အားမငယ်ပါဘူး မေမေ၊ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက်ပဲ စိတ်
ပူတာပါ၊ ဖေဖေ ဟိုးအဝေးကြီးသွားပြီး ပိုက်ဆံတွေရှာမှာ လို့ ပြောပြ
ထားတယ်၊ မေမေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပါနော်၊ ဖေဖေ ဥပေက္ခာပြု
ထားတာ နှစ်နဲ့ ချီပြီးတောင်ကြာနေခဲ့ပြီလေ၊ ရံတို့ ကျင့်သားရှိပါတယ်”

“သမီးကြီးရယ် လိမ္မာလိုက်တာ၊ မေမေအပေါ် အားကိုးမှီတွယ်နေရ
တော့မဲ့ သားသမီးတွေ အတွက် မေမေသတ္တိရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဖေဖေက မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်းနေကတ
ည်းက မေမေနှင့် ရံတို့ မောင်နှမတွေအပေါ် တာဝန်မဲ့စွာ စိမ်းစိမ်းကား
ကားဆက်ဆံခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ပင် ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည် ။ ရံက အ
ရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ မိသားစုအခြေအနေယိမ်းယိုင်ပြိုကွဲစပြုနေ
တာ နားလည်သဘောပေါက်နေခဲ့၏။ မေမေ ကျိတ်ကျိတ်ငိုရှိုက်နေခဲ့ရ

တာတွေ၊ ဖေဖေပြန်မလာတဲ့ ရက်တွေ၊ မေမြတ်နိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး နှင့် ငြိစွန်း၍ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတာ၊ ကားတစ်စီးတောင် ဝယ်ပေး ထားတာ သတင်းတွေ၊ အတင်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကြားချင်မှ အ ဆုံးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

“မေမေ ဘာမှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ တော့နော်၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပဲပြင်ဆင်ပါ၊ အန်တီလေးမြိုင်လည်း မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာ ပဲ၊ ရံတို့ နဲ့ နေပေးမယ်တဲ့ လေ”

“သမီးကြီးရယ် မေမေ့ကိုယုံကြည်ပေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေထိန်းချုပ်ရမယ်၊ မေမေ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေဘယ်တော့မှ မရှိစေရပါဘူး”

မေမေ့ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရမှာ ကို ရံမလိုလားခဲ့ပေ။ လောလောဆယ်တော့ မေမေတစ်ယောက်တည်း ပေါက်ကွဲချင်သလောက် ပေါက်ကွဲနေပါစေဟု နားလည်မှုပေးသည့် အနေနှင့် မေမေ့ကို တစ်ယောက် တည်းထားပြီး ရံပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။